

den forlader Stalddøren, til den kommer til Forbrugerne i Byerne, er fordoblet i Pris. Det samme kan siges om Kartofler og til Dels om Flæsk, Smør og Æg. Man kan ogsaa sige det om Brød. Vi har set, hvorledes Prisen paa Brødkorn er faldet Dag for Dag, saaledes at vi nu kun faar 18 Kr. for en Tønde Hvede; men vi ser ikke, at Brødpriiserne følger med, i hvert Fald gaar det uhyre langsomt. Ogsaa her kunde jeg anbefale, at man tog det Spørgsmaal op, hvor det er, det kniber med at faa Priserne ned.

Dette skal hverken ske ved Love eller ved Forordninger, men jeg mener, at vi har en naturlig Maade at faa det til at ske paa, nemlig netop gennem vore Andelsforeninger. Vi kan meget godt gaa til ogsaa at oprette f. Eks. Andelsbagerier og drive dem, lige saa vel som Byernes Arbejdere driver Fællesbagerier. Det er Andelsforeningerne, jeg mener skal være medvirkende til, at Forbrugerne faar Del i det Prisfald, der faktisk er. Vi skal ikke gennem Love eller andre Vedtagelser herinde fra eller gennem kontrolerende Bestemmelser drive Priserne ned, men vi skal bruge det naturlige Middel, vi har, vi skal bruge vore Andelsforeninger, og vil vi bruge dem paa den rigtige Maade — jeg indrømmer, at mange af vore Andelsforeninger har ogsaa under Krigen taget stor Skade, ved at de har været med i Spekulationerne —, har vi her et Middel, som kan sikre Forbrugerne, at de faar Varen til de rigtige Priser.

Jeg vil gerne sige Tak til den højtærede Finansminister og til Finansudvalget, fordi de har taget Hensyn til den Henstilling, der er kommet fra den haardt ramte Ø Turø, om at give denne Ø og dens Repræsentanter Henstand med den Statsskat, som man havde sat ind i den Bank, der nu er gaaet i Stykker. Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister og til Finansudvalget, at de, naar den Tid kommer, da Bestemmelsen skal tages, vil gaa med til at eftergive Skatten, thi hvis Sogneraadet paa denne haardt ramte Ø skal betale denne store Sum, saa er dets Medlemmer fallit alle sammen, saa kommer de til at gaa fra deres Hjem hver evige een. Øen er i Forvejen haardt ramt gennem de daarlige Tider for Skibsfarten og de faldende Priser, saa den trænger til al den Støtte, den kan faa, Sogneraadet har i god Tro sat Pengene ind i Banken i fuld Overensstemmelse med, hvad der tidligere har været Skik og Brug; de har ikke haft Spor af Grund til

at vente, at det skulde kunne gaa galt, som det gik. Derfor mener jeg, at Sogneraadet — eller Beboerne, om det skulde kunne falde tilbage paa alle Kommunens Beboere — maa blive fritaget for at betale den Skat, som Staten ikke har faaet indbetalt, fordi Banken gik i Stykker.

Jeg vilde gerne komme en lille Smule ind paa det kongelige Teaters Drift. Jeg er ikke Teatermand, men for os Landbrugere staaer det som noget uforklarligt, at vi Aar efter Aar skal blive ved at dække dette store Underskud paa det kongelige Teaters Drift. Vi er interesserede i, at Nationalscenen opretholdes, vi er interesserede i, at nationale Skuespil kan blive ført frem der, men vi er ogsaa interesserede i, at der træffes en Ordning, saa at vi slipper for det store Underskud, der aarlig præsenteres. Jeg vil henstille til den højtærede Undervisningsminister, om det ikke kunde lade sig gøre at lade det kongelige Teater, ligesom det er Skik og Brug i andre Landes Hovedstæder, spille to Gange om Dagen. Hvad skulde der være i Vejen for, at der var en Eftermiddagsforestilling Kl. 4 og en Aftenforestilling Kl. 8? Der findes et stort Publikum for Opera og Ballet, som møder, selv om de skulde møde midt om Natten; hvorfor skulde de saa ikke kunne møde, naar Talen var om en Eftermiddagsforestilling? Jeg vil gerne henstille, at det blev undersøgt, om ikke der var en Mulighed for at beskæftige de tre Kunstare paa den Maade, at man lod Teatret spille to Gange om Dagen. Det var dog et Forsøg værd at prøve, om det ikke ad den Vej var muligt at udnytte den megen ledige Arbejdskraft, der findes i det kongelige Teater.

Saa vil jeg gerne vende mig til den højtærede Forsvarsminister og omtale nogle Forhold, som jeg mener er uheldige. Jeg vil ikke bebrejde den højtærede Forsvarsminister noget, thi jeg mener, at han er uden Skyld; men jeg vil henstille til den højtærede Minister, at det Forhold, jeg her skal omtale, bliver rettet med Tiden. Det er Remontekommissionen, jeg vil fæste min Opmærksomhed ved; der er allerede et andet æret Medlem, der har talt om det. Jeg mener, at det er absolut forkasteligt, naar Remontekommissionen tager til Irland og køber 200 Heste i en Tid som den nuværende, hvor vi har en saadan Overflod paa Heste herhjemme. Jeg ved godt, at Officererne i Remontekommissionen siger, at vi ikke har de Heste, de skal bruge; de siger, at vore Heste er for langsomme, og at det gælder om at